

Δύσκολο να μείνει ασχολίαστο ότι συνέβη το βράδυ της Τετάρτης στην Τούμπα. Όχι για το ποδοσφαιρικό αποτύπωμα. Όχι, αυτό είναι το έλασσον. Το μείζον θέμα είναι η κοινωνική διάσταση των συμβάντων. Το τι τα προκάλεσε, τα πυροδότησε, τι τα έκαμε σχεδόν ανεξέλεγκτα και τελικά αν μας ενδιαφέρει, αν έχουμε τη δύναμη να αποτελέσουν μόνον παρελθόν και όχι μέλλον.

Η ρίζα της ποδοσφαιρικής αντιπαλότητας ανάμεσα στον Ολυμπιακό και τον Π.Α.Ο.Κ. είναι δεδηλωμένη. Χρονολογείται από το '66 με την απόπειρα μεταγραφής του Γιώργου Κούδα στο λιμάνι. Γρήγορα αυτή η αντιπαλότητα απέκτησε και το κοινωνικό της πυρήνα. Πειραιώτες και Θεσσαλονικείς σε ένα αγώνα για τη διεκδίκηση της ύψιστης, κακώς εννοούμενης και ερμηνεύσιμης «μαγκιάς», έδιναν δείγματα που δεν τιμούν τον πολιτισμένο άνθρωπο για να το διατυπώσουμε διακριτικά.

Μέσα σε αυτή την πολεμική, αναπτύσσονται και οι γνωστές διχαστικές τάσεις ανάμεσα στο Βορρά και στο Νότο, εκτοξεύονται ένθεν και εντεύθεν οι κατηγορίες περί «Βουλγάρων» και περί «κράτους των Αθηνών».

Η πολιτική αυτή τακτική συνοδεύεται ενίοτε από παιχνίδια πολιτικού περιεχομένου, ενισχύεται από τον, μάλλον εύκολο, έλεγχο των οπαδικών μαζών, δηλητηριάζεται από τα συμφέροντα παραγόντων και ασφαλώς καθοδηγείται από ποδοσφαιρικό, οπαδικό εγωισμό.

Ο υγιής ανταγωνισμός, ανάμεσα σε γειτονιές και πόλεις, η αίσθηση του χιούμορ και της καζούρας ανάμεσα στους αθλητικούς αντιπάλους και το καθαρό αθλητικό πλαίσιο, δηλαδή ή άδολη χαρά και υποστήριξη της αγαπημένης ομάδας είναι τα ζητούμενα. Απ' ότι φαίνεται, στη σύγχρονη Ελλάδα είναι χρεοκοπημένα και αυτά.

Η ανακοίνωση συνδέσμων του ΠΑΟΚ, σχετικά με την τοποθέτηση του πρώην αρχηγού του Δικέφαλου (αποκαλούμενου και ως «Σκύλου» για την αγωνιστική του δεινότητα), στην ευρωλίγκα της Ν.Δ., εγείρει θέματα. Ενδιαφέρουσα στο περιεχόμενο της, αποκαλύπτει, ανάμεσα σε άλλα, αρκετά απ' όσα δεν μπορούν ή δεν θέλουν να βλέπουν η μη οπαδοί, που

ούτως ή άλλως αποτελούν ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα. Εννοώ ότι το πρόβλημα είναι βαθύ ουσιώδες και κατ' ουσίαν κοινωνικό.

Εξίσου ενδιαφέρουσες και αποκαλυπτικές είναι οι δηλώσεις των προέδρων των δύο Π.Α.Ε. και εδώ να μην λησμονούμε ότι πέρα από την αθλητική ιδιότητα οι δύο ομάδες αποτελούν και δυο εταιρείες με συνολικά μεγάλο οικονομικό αποτύπωμα, και στην κορφή τους βρίσκονται άνθρωποι με αντίστοιχα μεγάλο οικονομικό μέγεθος.

Να μην λησμονηθεί επίσης, ότι οι δικαίως διαμαρτυρόμενοι φιλοξενούμενοι είναι οι ίδιοι που επέτρεψαν (σχεδόν) αντίστοιχο κλίμα όταν ήταν ήταν γηπεδούχοι προς 11 τίας στη Ριζούπολη. Όχι, βέβαια, ότι αυτό αποτελεί ετεροχρονισμένη απονομή δικαιοσύνης.

Το πρόβλημα δεν μοιάζει να είναι μόνο η ποδοσφαιροποίηση της πολιτικής ζωής, αλλά η πολιτικοποίηση του ποδοσφαίρου.